

Gyilkosság a hivatásuk

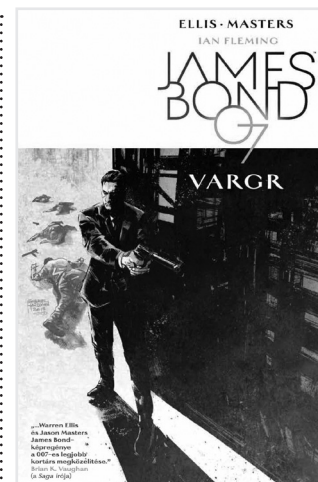
Sokan tudják, hogy hatvan éve, 1962 októberében mutatták be az első James Bond-filmet, arra viszont kevesebben emlékeznek, hogy az év decemberében az első James Bond-képregény is megjelent. Így rögtön két adaptáció is sikert arathatott, noha a képregény inkább volt a Sean Connery-féle *Dr. No* feldolgozása, mint Ian Fleming regényéé. Évtizedekig aztán csak az aktuális Bond-filmek képregényváltozatai jelentek meg, önálló sorozatra a kilencvenes évekig kellett várni. Hiába írta a szekérderéknyi Batman-füzetet jegyző Doug Moench az első történetet, a Dark Horse kiadó nem tudta sikerre vinni a rajzolt 007-est, és Fleming jogörökösei végül csak a 2010-es évek közepén szánták rá magukat, hogy újra megállapodjanak egy képregénykiadóval.

A Dynamite azóta futó sorozatának első két kötete idén jelent meg magyarul. Megint csak egy neves író, Warren Ellis munkájáról van szó, aki polgárpukkasztó, anarchista lendületű művei (*Transmetropolitan*, *Nextwave*) mellett közönségkedvenc szuperhőscímeken is dolgozott, mielőtt szexuális visszaélések miatt néhány éve ki nem vetette magából a szórakoztatóipar. A *James Bond* félúton van a szer-

zői és a megrendelésre készült munkái között, kicsit közelebb az utóbbiakhoz: magas fordulatszámú pörgő akcióképregény, amelynek a hangneme ugyanakkor enyhén parodisztikus, mintha Ellis egyszerre tartaná be és nevetné ki a Bond-sablonokat. A *Vargr* alcímet viselő, első történetben különösen fájdalmas halált okozó, szintetikus kábítószerrel, folytatásban (*Eidolon*) áruló kormányügynökök után nyomoz a főhős, aki kicsit kevesebbet udvarol, viszont többet gyilkol, mint ahogy általában megszokhattuk. Ellis James Bond-olvasatának leglátványosabb jellegzetessége alighanem a filmekét jócskán felülmúló brutalitás, Jason Mastersnek például többször is meg kell rajzolnia, hogyan robban ki az emberi testből Q speciális, becsapódás után nyolcfelé hasadó pisztolygolyója. Még szerencse, hogy a nagy erőszakoskodás közben feltűnnek kedves Bond-mellékalakjaink, Moneypennytól Felix Leiterig, a főhős pedig éppen olyan gátlástalan és nagyvonalú, mint amilyenek a rajongói szeretik. Nekik aligha érdemes kihagyniuk a képregényes James Bondot, pláne, hogy a Daniel Craig névvel fémjelzett filmek befejezésével a moziban egyhamar biztos nem találkozunk a 007-es ügynökkel.

Tudjuk, hogy James Bond engedélyt kapott gyilkolni, ezért nála az ilyesmi fel sem tűnik, de a legtöbb műfajban nem fogadjuk el ennyire könnyen, ha a történet hőse folyamatosan embereket öl. Márpedig Alessandro Simonetti, *A szemek és a sötétség* szépreményű, fiatal festőművésze egy tragikus baleset után megszállottan a halál közelségét kezdi keresni, olyannyira, hogy a gyilkosságtól sem riad vissza. A *Dylan Dog* és a *Nathan Never* írójaként nevet szerzett Gigi Simeoni a 20. század első évtizedébe kalauzol első hosszabb, önálló képregényében, a történelmi pszichothriller hősei pedig feltűnően sokat emlegetik a modern képzőművészeti áramlatokat, főleg a készülődő futuristákat. Ahogy Alessandro egyre ellenszenvesebbé válik az olvasó számára, úgy emeli mellé az író egyenrangú főhősként De Vitalis rendőrfelügyelőt, a legújabb nyomozati módszerek lelkes hívét.

A *szemek és a sötétség* a remekmű kulcsát a gyilkosságban meglelő, örült művészek történeteinek sorába illik, Roger Corman (*Egy vödör vér*), Herschell Gordon Lewis (*Color Me Blood Red*), vagy éppen Dan Gilroy (*Bársony körfűrész*) filmjei mellé. Az olasz milió és a krimiből, a thrillerből és a horrorból egyaránt merítő

műfaji egyveleg viszont mindenekelett a giallókat juttatja eszünkbe, Simeoni képregényében pedig ugyanúgy kulcsfontosságú a tekintetmotívum – a megfigyelés gyakorlata és a felismerés katarzisa –, mint Dario Argento rendezéseiben. Bár *A szemek és a sötétség* stílusa sokkal visszafogottabb, mint a *Mélyvörös* vagy az *Opera* költői izzása, Alessandro nemcsak a tébolyult művészhősöknek, hanem e filmek sorozatgyilkosainak is közeli rokona.

Warren Ellis – Jason Masters: *James Bond 1–2.* Színes, puhafedeles, 2x152 oldal. Kiadó: Vad Virágok Könyvműhely.

Gigi Simeoni: *A szemek és a sötétség.* Fekete-fehér, puhafedeles, 298 oldal. Kiadó: Anagram.

KRÁNICZ BENCE

KONCEPCIÓ: HUDRA MÓNI • RAJZ: ORAVECZ GERGŐ

Szöveg: Tarr Béla – interjú (HVG, 2013 február)

